

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 80 "		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 "		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

NOTE OFICIALE.

Nr. 7895 E 1931.

Spre orientare și conformarea Onor. Oficiilor protopresbiterale și parohiale, se comunică în copie adresa Onor. Ministeriu privitoare la aprovizionarea oficiilor noastre parohiale și protopresbiterale cu timbrele speciale necesare francării corespondenței oficiale.

„Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor Direcțiunea Cultelor, Prea Sfinției Sale, Prea Sfințitului Episcop al Eparhiei ortodoxe române Caransebeș.

23 Decembrie 1931.

Nr. 208297/1931.

Prea Sfințite,

În urma celor stabilite de comun acord cu administrația P. T. T. vă rugăm să dați ordine imediat tuturor parohiilor și protoierilor din eparhia Prea Sfinției Voastre că aprovizionarea timbrelor necesare corespondenței oficiale se va face până la 15 Ianuarie 1932 ca și în trecut de către fiecare parohie sau protoierie în contul Ministerului eliberând oficiilor adevințele respective.

În curând veți primi noi instrucțiuni de modul cum se va proceda dela 15 Ianuarie 1932 cu aprovizionarea timbrelor.

Primiți, Vă rugăm Prea Sfințite, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

/Ministru

/Consilier

Dr. A. Crăciunescu

G. Ilionia

Caransebeș, la 28 Decembrie 1931.

Consiliul eparhial.

Nr. 6899 E 1931.

Se atrage atențiunea comunelor noastre bisericești asupra asigurărilor averilor bisericești de a se îngriji să achite fără întârziere

la Consiliul central bisericesc ratele scadente despre polițele de asigurare.

Caransebeș din ședința consiliului eparhial ținută în 18 Decembrie 1931.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

No. 7038 Șc. 1931.

ORDIN CIRCULAR.

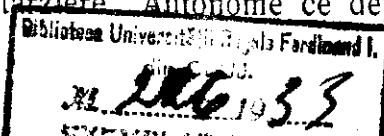
Stăntul Sinod din București ne trimite spre luare la cunoștință și deci spre conformare — în copie următoarea adresă a Președinției Consiliului de Miniștri:

„Domnule Secretar General”

Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor cu adresa Nr. 153434/1931 ne înaintează în original adresa Direcțiunii Generale a Arhivelor Statului cu Nr. 426/1931 prin care arată că unele autorități vând agenților trimiși de Societatea de binefacere „Asociația Cercurilor de Gospodine” și „Societatea pentru ocrotirea tinerelor fete” hârtie maculatură în baza dispozițiilor Jurnalului consiliului de Miniștri Nr. 2613/1926, modificat prin Jurnalul de Consiliu cu Nr. 186/1929.

Deoarece expresia „hârtie maculatură” are un sens vag autoritățile au vândut din arhivele lor agenților trimiși de cele două societăți de binefacere acte vechi și importante și după cum arată dir. Generală a Arhivelor Statului prin adresa citată mai sus unele autorități din provincie au dat întreg materialul arhivistic dintre anii 1832-1865 sub titlul de hârtie maculatură.

Di Președinte al Consiliului Vă roagă să binevoiați a dispune să se facă cunoscut tuturor Direcțiunilor Serviciilor Caselor și Regiilor Autonome ce depind de Departamentul Dvs.

să oprească vânzarea hârtiei maculatură în toată țara până la întocmirea unui nou jurnal de consiliu care va stabili noile norme de clasare și de vânzare a hârtiei maculatură.

Secretar General
ss. **Vlachide**

Șeful Serviciului
ss. **Demetriade**

Caransebeș, din ședința consiliului eparhial ținută în 12 Decembrie 1931.

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu.

La finea Anului.

„Gutta cavat lapidem, non vi, sed saepe cadendo” spune latinul, voind să însemneze puterea timpului, care mistuie încet, dar sigur și pietrele.

Picături sunt în împărăția timpului și zilele noastre, cari trecând, ne subțiază tot mai mult firul vieții.

Ce accelerat este cursul vieții, se vede mai bine la finea anului, care aduce fiecărui muritor un cadou și încă prețios: *experiența*.

Oricâte desiluzii, oricâtă amărăciune ar fi încopciată de viața noastră, dulceața ei rămâne biruitoare pe deasupra.

Fiecarele dintre noi este în situația unei slugi obicinuite cu gazda bătrână: oricât de nemulțumită cu plata și cu tratamentul, totuși rămâne să slujească mai departe în condițiunile vechi, înghițind reproșurile inimii, care ar dori să o iei pe alt făgaș nou.

Voința de a trăi este mai puternică decât orice lamentație, orice revoltă a noastră contra vieții. E ceva curios în firea omului, nu este ins, care să nu aducă cele mai grave acuzații stăpânului, care se cheamă viața.

Unul e supărat pe viață că-l ține în sărăcie neagră, altul că-l tratează cu morburii, al treilea e mâhnit că viața i-și bate joc de el.

Câți oameni atâtea supărări, câte inimi atâtea greutăți, câte capete, atâtea revolte. Și totuși, oricât ar fi viața de neagră, de urâtă, de ingrată, toți la olaltă, suntem sclavii ei și o iubim cu ultima sfortare a ființei noastre, ori ni mumă ori ni ciumă.

Dar dacă boldul vieții este așa de năprasnic, de tare în noi, celălalt bold viguros ca și el, de a face din viață o plăcere, e mai slab și puținel orb.

Ah, dar cine nu dorește să prindă în amândouă mâinile pe tiranul, care este viața, și să-l silească să ne deie tot ce are mai bun și mai frumos.

Dar viața e cruntă și nu-și deschide vistieria cu bunătați, decât aceluia, cari sunt tari și statornici în voință și sunt capabili să-și sângere fața și mâinile pentru un trandafir.

Prima piedică, care ne stă în cale să biruim viața, este ceața, care se numește omește: *naivitate*. Naivitatea ne înșală în primul rând ca pe copii, cari fug până la marginea satului, ca să prindă în mâni curcubeul. Naivitatea, ca un demon, ne șoptește la ureche să așteptăm ziua, când fericirea ne va pica în gură ca o mură coaptă.

Viața spune: nu vă dau nimic vouă oamenilor pitici în voință și mari în doriri, decât pe prețul unei munci încordate de ficcare zi. Și naivii se fac că nu aud. E și frică, e și lene la mijloc. Măi bine o viață săracă, sarbădă, fără fiorii ce i-i simte biruitorul, decât o viață bogată, dar cu sfortări, cu asudare și cu lacrimi.

Nu trebuie să ne supărăm, dar adevărul este, că noi cei mai mulți avem o părere foarte subțirică, foarte elegantă despre muncă, fie intelectuală, fie fizică. Așteptăm unul dela altul, ce ar trebui să așteptăm dela noi înșine fiecare.

Etern, frumoasă și în veci înțeleaptă va rămânea pentru oameni povestirea simplă, dar cu ponderos înțeles, a furnicii și

Furnica a lucrat toată dragă; pecând greerul a dansat, a făcut vor și când a venit iarna, cântărețul și murit de foame, cu ironia în cărcă.

Înainte de sărbători mi-a picat în mână două istorisiri, despre cari cred, că se potrivec minunat cu dispoziția sufletească dela finea anului.

Un străin, un călugăr, a învățat vre-o zece limbi, ca: chineza, japoneza și altele întortochiate și grozave.

Doamne câtă energie, câtă voință, câtă luptă, îl va fi costat; doar te prind toate fricile din lume, când vezi așa pe deasupra numai literile, dar să mai înveți și limbile aceste grele. Brr, parcă te frig deabinele.

Ce om frumos, ce om întreg, ce om de admirat. Și câți oameni mai sunt de felul acesta în neamul lui. Dece să ne mirăm, că neamul din care face parte, stăpânește niște petece mari din continentele străine. În neamul lui nu se cunoaște naivitatea, doar la copii, încolo lumea săvârșește munca zdravănă de tot. Și viața, nu are încotro, le dă toate bunătațile.

Alta: O societate cinematografică are lipsă de filmul unei scene din pădurile seculare, unică în felul ei. Un american se angajează să o facă. Își alcătuește o căsuță în preajma pădurii grozave. Între doi pomi așează un

hamac în care î-și pune propriul copil. Copilul plânge. Tatăl stă cu mașina de filmat și cu pușca la picior. Încep să vină jivinile grozave ale pădurii. La urmă se ivește un lup mare și fioros. Sare odată de 2 ori de 10 ori. Mașina lucră. Și a unsprezeceaoară cât pe aci să apuce copilul din hamac, și în momentul ultim, pocnește pușca și lupul cade la pământ. Iată un om zdravăn. Ce ochi siguri, ce mâni sigure și cât exercițiu îndelungat a trebuit să facă acest om, Dar a suferit și le-a făcut pe toate, fiindcă în țara lui munca este de cea mai înaltă și cea mai desăvârșită concepție. Nu mai trebuie să amintesc că munca, îndrăzneala și istețimea acestui om au fost răsplătite împărătește.

Când scriu șirele acestea lângă mine stă un creștin, care mă roagă să-i câștig o slujbă la oraș. I-s'a și cam urât omului de munca câmpului și tare îi place să umble cu mâinile albe. Sunt cam în situația americanului, care trebuie să filmeze pe lupul din pădurile seculare. Dacă îi câștig slujba sunt om bun, de nu, am isprăvit-o cu toate metodele pastorale. Orice i-oi spune știu, că-i vax. E un fecior ca un brad, dotat dela Dumnezeu cu multă putere și cu multă sănătate, dacă ar sparge numai lemne ar putea să-și câștige pâinea de toate zilele. Și nu am avut ce face, am colindat, am înghițit la hapuri, la observări, dar eu fiul l-am făcut domn. Și acum românul râde satisfăcut: „Las că-i bun popa și el de ceva“. Nu-i nimic, dar ce să fac, dacă firea nu mă lasă să pun întrebarea când vom avea și noi tipuri a la Robinson Crusoe, nu chiar așa, dar măcar mai mărunte.

Oh, tu sfântă putere omenească, care ești o bucățică din puterea Dumnezească, când te vei trezi și la noi și vei activa de mai mare să-ți fie dragul.

Am luat democrația dela alte neamuri și suntem în stare să ne scoatem ochii unii la alții, pentru sfânta democrație, dar am luat vorba aia, frunzele și sfecla am lăsat-o în pământ. Unde este mentalitatea, unde este cultura și unde este sufletul care trăiesc pe alte meleaguri. De ce suntem naivi și de ce plătim această naivitate cu suferințe ferbinți, ca fierul ars.

Dar, mâne e Anul Nou, o zi de bucurie, și noi cu toți suntem obligați să ne îndulcim inima, cu gânduri și cu plăceri frumoase.

Ce mai văicăreli? Ce mai meditații! Las că vom trăi și noi cum vom putea. Să ne lăsăm în voia sorții! Iată glasul unui mosafir al meu. Pune părinte vin în pahar, fiindcă în vin este

adevărul. Și tot bând întru fericirea unui an nou, mosafirul meu dela oraș î-și face biografia an de an.

Ascultă părinte, eu sunt un om inteligent, fiindcă dacă eram un om prost mă făceam și eu un popă la sate. O! să ști cât au stăruit ai mei! fă-te popă măi că o să-ți meargă bine.

Dar ce, am și eu pretenții de civilizație și un popă?! Ah pardon! pardon! părinte să mă ierți. Uite am uitat că stau cu Sfințla ta la masă, dar așa e vorba! Ptiu!

Și la acest punct al petrecerii noastre l-am sărutat pe amândoi obraji pe mosafirul meu spunându-i: „De mult nu am avut fericirea să-mi petrec ultima zi a anului, în societatea unui om sincer. Dacă în anul nou voi fi între oameni sinceri, atunci cred, că soarta mi-a dat și mie cea mai mare fericire“.

An nou fericit!

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop ort. rom.

De ce suferim?

Început-am „Anul nou“ cu zile posomorâte, înșirate pe un fir de jale, care fir și-a făcut loc și ca un șerpe ne-a înfășurat.

Bagseamă așa este scris în cartea sorții, să gustăm amarăciune din pocalul suferinței.

Sau poate trăim în zodia Sodomei, că avem să suferim pentru a expia cu vârf și îndesat niscai păcate.

Și dacă-i vorba de păcate, ce alt păcat mai mare poate avea generațiunea noastră, decât că a eliminat iubirea deaproapelui din suflet.

Lipsa iubirei e pacostea, care a fărâmițat ce a fost cândva măreț. Edificii ridicate pe pilastri sufletești s'au prefăcut în dărăpănături, pe cari drumețul le dă din cale cu piciorul, ca să poată trece.

Acolo, unde pe vremuri vedeam bunăstare, astăzi se sbate calicia.

Și mintea omului e prea slabă, ca să poată ajuta.

Adevărat, că acum, când ni-a eșit părul prin căciulă, auzim și cetim zilnic despre planuri, despre teorii, despre soluțiuni de salvare, dar așa ni-se pare, că în ele nu cred nici cei ce le lansează, căci dacă le puni întrebări mai adânci, dau din umeri, mulțumindu-se cu acest gest al neputinței.

Imprăștiarea astorfel de înțelepciuni ne amorțesc durerea pentru moment, ca apoi iarăși să ne apuce până la os.

Cu legi, cu ordonanțe, fie ele plusquam perfecte, nu o să se poată salva omenirea.

De aceea convingerea mea sfântă este, că ajutorul pe care îl așteptăm, că ajutorul după care ahtiem, nu poate veni dela om, ci numai dela Dumnezeu, neaflând cauza suferinței noastre, decât în aceea, că ne-am depărtat de El.

Mă întărește în această convingere, că în timpul din urmă și în domeniul psihoterapiei concepția psihologiei s'a îndreptat dela instinctele sexuale spre însănătoșirea sufletului.

Am mai scris, și de astă dată repet, că bolnav este sufletul.

Pe câți nu întâlnim pe stradă, cari sunt bolnavi fără ca să știe. Nu bolnavi în înțelesul acela, că este indispensabil să le aplici un medicament dela farmacie, dar sunt sufletește bolnavi.

Unicul mijloc, care e în stare să-i lecuiească este apropierea de Dumnezeu. Și această apropiere nu se poate face, decât prin încolțirea iubirei deaproapelui. Stratul de ghiață, care a înconjurat sufletul trebuie să dispară.

Motorul, care topește acest strat de ghiață, motorul care ne înalță și apropie de sferele divine este iubirea. Unde nu-i iubire, acolo răsare suferința.

Iubirea e oleiul, care unge încheieturile societății omenești, ca să poată funcționa normal.

Fără acest oleiu, rugina ne va măcina organismul social.

A. Moaca.

La trecutul diecezei Garansebeșului.

De: Dr. Ștefan Pop

(Continuare)

Deși arată, că totul e pierdut, desnădăuește, ci spune „palam publice“, unele ca acestea, că adecă pentru *promovarea faptică* (deci nu de drept) a uniunii, afară de ajutorul dumnezeesc, (se vede că acela nu-i surîdea) mai e neapărat necesar:

1. Ca curtea împărătească¹⁸⁾ să dea ordin diregătorilor provinciali, că ei, ca unii, cari stau în contact imediat cu poporul șismatic (răsvrătit) și au ocazie de a-i face mult bine, cu tact și înțelepciune să îndemne poporul la îmbrățișarea unirii. (Ce a însemnat acum 2 veacuri să îndemne un diregător pe supusul

său la îmbrățișarea religiei statului, a împăratului, cum îi ziceau până bine de curând, e ușor de închipuit.) Pe calea asta (scrie în continuare Stanislavici) mai mult spor pot face acei diregători, decât chiar misionarii însăși. (Nime nu se îndoaie de așa ceva.)

2. Ca prin promisiunea și conferirea comodațiilor, favorurilor și altor beneficii temporale, cum sunt: scutiri dela sarcini, conferirea nobilității, poporul să se atragă la sf. unire și așa dacă se observă, că unul ori altul ar avea autoritate mai aleasă la poporul șismatic, unora ca acestora, dacă s'ar uni și ar voi să persiste în sf. unire, autoritățile mai înalte să le conferească demnități nobilitare, imunități ori că alte favoruri.

Apoi aceia cari rămân cerbicoși în șismă, să nu se promoveze așa ușor; nici să li se dea voe, că în urba Timișoara să și cumpere casă cu titlulă ipotecă, nici să se bucure de drept cetățenesc între catolici. (Curat ca în zilele lui Iulian Apostatul. Cum își închipuiau acești vlădici creștinismul lor catolicesc fără iubirea deaproapelui.)

Căci dacă cei mai de frunte din popor s'ar uni, ceialalți mai ușor ar urma. Scutirile și imunitățile s'ar putea săgădui pentru 4-5 întregi, iară preoților să se dea pe lângă venitul stolar ar pu neuniților nu se dădea salar... ca ei să nu poată trăi).

„Nunc venio ad fortissimos viros!“ Preoții și mireni, cari în Ardeal țineau de sâlă legea unită, când se refugiară în Banat, se lăpădau de ea. Vlădica catolic al Timișorii cere împărătesei, să-i sâlăască a reveni la unire. Scrie ei:

Preoții din Banat, (*cari sunt mulți*) s'ar putea în secret întreba de cătră prefectii și subprefectii provinciei, că de unde sunt și unde au fost hirotoniți. Și de vremece mulți din aceștia au venit din Transilvania, și sunt născuți din părinți catolici, și hirotonia au primit-o dela episcopul gr. cat. aceia s'ar putea sâlă (babine că nu) ca să țină religiunea catolică, manținând ritul oriental. Afară de acestea, s'ar putea descoperi și familiile române, cari în mare mulțime au venit din Transilvania, și când s'au așezat în Banat, s'au lăpădat de credința catolică, trecând la șismă, macar că ambele provincii stau sub domnirea aceluiaș domnitor.

Aceste familii apoi, în tenorul Evangheliei s'ar putea constrânge, ca să se țină de religiunea catolică; și în satele acelea unde s'ar fi așezat, să li dea preoți uniți.

18) Vezi punctele 36 și 12 din reprezentățiunea latină a lui Stanislavici, făcută împăratului. Intreagă e în *Baroti* o. c. 1871, pag 648-659; iară la *Boroș „Unirea“* 1892 o. c. pag. 279 și 287.

Nu mai puțin ar contribui la promovarea sf. uniri și a religiei catolice, dacă la oficii publice s'ar preferi acei bărbați catolici de ambele rituri, cari și între barbari (turci) au rămas statornici, ori că sunt neoconversi.

La promovarea sf. uniri mult ar contribui și aceea, dacă episcopul unit de rit grecesc, ar lua parte la consiliile provinciale, căci așa i s'ar da prilej de a conversa cu locuitorii, și prin *binefaceri, protecțiuni și favoruri iertate, precum și prin alte*¹⁹⁾ *o sută de moduri, ar putea ajuta pe acei locuitori.*

Prin aceasta de o parte s'ar mări autoritatea episcopescă, iară de altă parte s'ar face, ca Unirea mai ușor să progreseze.

De cumva apoi în această privință nu se lucră cu mai mare energie, toate sunt zădărnice; pentrucă binele se naște din cauza în-
treagă, iară răul din orice defect.

Îi excerptez aici textul despomenitului episcop Stanislavici, cu referire, că de ce crede Logojul cel mai potrivit loc pentru rezidență episcopescă:

„Pentru episcop unit de rit grecesc și pentru mânăstire, locul cel mai bun s'ar vedea a fi Logojul: parte pentrucă se află așa zicând în provincia și că e în apropierea orașului cu care în trebile și cauzele religioase susținea corespondențele; parte pentrucă acolo este rezidența părinților Minorii, cari în timpurile viitoare din apropiere ar putea petrece cu atențiune progresul Unirii, și ar fi la îndemână, ca uniților să le servească cu sfaturi“. Va să zică, în Banat Minorii, ca și în Ardeal Iezuiții, din „apropiere“, să: controleze, să instruiască, să spioneze și să încalce pe bietul vlădică român și pe cei din anturajul lui.

Inchee apoi spunând că: „Pe lângă acestea locul acela e sănătos, frumos și bine împopulat și are apă bună.

Toate se văd a convâni, că o atare fundațiune să se facă mai bine acolo, decât în ori care alt loc“.

Dintre cele 15—17 parohii, cari existau, ca vai de ele, și erau să dăe contingentul episcopiei unite la anii 1738 și 1741, au ajuns numai trei timpul înființării faptice din 1853 a episcopiei unite din Logoj. Acestea sunt: Timișoara, Zăbrani și Comoriștea.

Numai cea din urmă e pe teritoriul diecezei Caransebeșului. Dar și aceasta proprie vorbind, a fost încetat și la înființarea diecezei Logojului

19) Așa dară modurile „neiertate“ de a ajuta sunt o sută. Dacă prin sălă însărire etc. s'a lătit unirea în Banat, tot în astfel de mijloace ar fi iertată și stărpirea ei.

din anul 1851 nu era șteamată de unire în ea. Unirea de nou s'a plămădit în ea în anul următor, 1854. Dar onoare a lor noștri poporeni, Comoriștea până azi s'a dovedit slabă comoară pentru legea uniților cu nemții!

Mica turmă din Zăbrani încă încercă a părăsi legea nouă neromânească dar statul o lipsi îndată de pământele ce îi le dăduse și așa unii declarară că ei nu s'au lăsat de unire, alții mai cu puțină rușine, iarăș au cerut să fie reprimiți la unire în 1753. În mare parte apoi li s'au renapoiat pământele.

Altcum *jocul de a pământele pentru catolicism, nu e o noutate în Banat*; nici în 1753 și nici în zilele apunerii puterii din Viena din 1918. Încă la 1500 fu privat de proprietățile sale Nicolae Porecha din districtul Sebeșului, pentrucă abjură legea catolică, adecă a statului. Și încă o așa despoieze era reglementară, după „vechea și aprobată lege și datină a regatului Ungariei“²⁰⁾.

(Va urma).

VANITAS.

Cine spunea că viața este asemenea unei călătorii prin pustiu, printr'un pustiu bântuit de groază, cu tâlhari, cu jivine, cu elementele distructive ale firii? Cine-i spunea lumii — acestei lumi care 'nglobează viața noastră 'ntrânsa — „vale a plângerii“?

Concepția creștină despre viața trecătoare, adăpostită de pământ, a fost și este totdeauna de acord cu sentința aceasta. Niciodată această concepție n'a cedat loc acelora, cari colorau deschis fațada vieții noastre terestre.

Și de ce tocmai „vale a plângerii“, când pe fondul ei vezi proiectându-se și umbra unor culmi?...

...Citeam deunăzi tragica întâmplare a doi ziariști francezi, trimiși de o mare redacție parisiană, ca să scrie despre pustuirile Saharei. Numele lor îmi scapă. Mi-a rămas în memorie doar ideia îndrăzneței lor aventuri. Indrăzneată și hazardată, căci dela 1 Decembrie, deci de peste patru săptămâni, ei n'au mai dat nici un semn de viață. În ziua de 1 Decembrie veștile erau rele, tâlhari atacaseră automobilul lor blindat.

În minte mi-s'au fixat atunci cuvintele Prea Sfințitului Episcop, din Pastorală trimisă de sărbători credincioșilor din eparhie. Semănând încredere în viață tocmai prin valoarea minusculă a ei, Prea Sfințitul făcea o admira-

20) Boroș, foaia „Unirea“ I. c. pag. 287, după Pesty Frigyes, Szörény bántóság története, Budapest 1878, tom. III. pag. 131. Docum. nr. 121.

bilă paralelă între această viață pământească și o călătorie prin deșerturile Saharei.

O călătorie în Sahara nu poate fi o plăcere. Ni-o spune oricine, și îndeosebi unul care a umblat prin deșerturile ei. Și fiindcă am la îndemână un foileton-corespondența, voi cita:

„Asemeni unui ținut sguduit și răscolit de cataclisme, Ergul saharian e presărat de coline, nenumărate și inegale, printre cari văi adânci aleargă întortochiat spre necunoscute finte. Prăpastii se cască din loc în loc, ca niște uriașe gropi de obuz și pe marginea lor cămilele caravanelor trec sfioase, scoțând be-hăituri de spaimă“.

„In scurgerea monotonă a timpului, vârful fumegă fără încetare nisipul impalpabil. Ca valurile sbuciumate de mâinile unei cumplite furtuni, ele, își schimbă mărimea și așezarea după capriciul vânturilor pustiului“.

...„Gura ți-e arsă de sete, te gândești ce n'ai da pentru o picătură din „apa divină cu care Allah reînvie pământul mort“ și deodată la granița extremă a zării se ivește ceva, ca o cortină de arbori, căreia imaginația obsedată îi dă proporțiile unei oaze cu mii de palmieri“...

„Îți zici: acolo se isprăvește pustiul, voi găsi umbră și răcoare. Dar tot mergi, mergi — și pătura de curmală se depărtează, cu lacul și palatele, până când puterea căldurii scade și-ți dai seama că lacul nu era altceva decât vibrația aerului și că ceea ce luai drept oază, erau câteva tufe de halfa, henna sau alte plante ale deșertului“.

„Simunul“ — vântul sufocător cu nisip ars de soare — evocă groază până și celui care n'a cunoscut groază... „Istoria explorărilor Saharei citează o mulțime de cazuri, de caravane militare, științifice, etc., surprinse și nimicite de Simun“.

„Cămila e cea dintâiu care-i simte apropierea. Ea stă locului adușmeacă o clipă zarea și fără zăbavă scurmă nisipul, apoi se culcă ascunzându-și capul în groapa astfel săpată. Omul îi urmează pilda și dacă n'are timp să întinză cortul, se acoperă cu burnuzul și la adăpostul trupului tremurând al animalului, așteaptă să treacă urgia“.

Mai era deci nevoie ca natura furibundă să se alieze cu tâlhari spre a atacă doi drumeți?...

Drumeții francezi, dispăruți în deșerturile Saharei, ne dau în mie imagina omului călător, în lumea aceasta pământească! Mașina lor blindată ne amintește pe omul, care — și ia toate

preparativele de a o răzbi, trupește-sufletește, pregătit. Tâlharii — piedici, păcate — cu un cuvânt obstacole, cari în definitiv au rol pri-sositor, natura rezervându-și-le pe toate, pe toate cele tari și hotărâtoare.

...Culmile ce se proiectează pe fondul vieții sunt mirajuri, ca cele ce-au atras pe cei doi călători; deșertăciuni, sarbede, *deșertăciuni!*

Indrumarea religioasă a tineretului.

de: Traian Coșeriu.

(Continuare)

Tineretul trebuie să facă azi, ceea ce odinioară strămoșii noștri făceau în fața furtunilor vremurilor de urgie, adică să alunge prin iubirea și prin încrederea reciprocă dușmanul de azi: păcatul și omul păcătos. Trebuie ca fiii și fiicele române în fața duhului rău al vremii să se curățe prin o iubire curată și adânc simțită față de părințele și aproapele, trebuie apoi ca sufletul să și-l organizeze de cu bună vreme pentru învingerea celor rădăciți și atunci vom isbi și vom răzbi pe toți răsvrățitorii contra Cerului și a Creatorului lor.

Ne este scumpă viața tineretului, căci cine are cu sine pentru Christos tineretul, are alături de el neamul ce a pornit pe drumul biruinții. Tineretul este ca aluatul bun din care se poate dospî frământătură nouă, dar el fiind vârsta impresionabilă e pe cât de accesibil unei porniri bune, pe atât de expus apucăturilor rele. Căci locurile de distracție cu ispitele lor, strada ca ademenirile și înșelăciunile ei, sunt tot atâția demoni ce pândesc slăbiciunea tineretului. Aceștia prinși odată robi în mrejele răului devin fii ai perzării cari îngroapă deodată cu ei și speranțele neamului întregit, speranțe spre un viitor mai bun.

Remediul, ne vom întreba? -Renașterea tineretului pentru a trăi în Christos și Christos întru ei.*) Acesta-i idealul către care trebuie să se îndrepteze năzuințele școlii, ostenele preotului și ale părinților. Christos este însuși educatorul al cărui loc îl ține — de multe ori numai cu numele — preotul. Dar cum va trebui să arăți copiilor pe Christos? Ca Dumnezeu și om desăvârșit, în tot cazul însă nu prin formule dogmatice, întrebări de catehism, ci în mâna tineretului trebuie pusă Biblia. Dar nu-i de ajuns numai să le-o pui în mână, căci cu aceasta n'ai făcut nimic, ci trebuie ca să citești împreună cu ei și tu, cel cu sarcina de

*) P. Morușca.

educator și îndrumător, și tot tu trebuie să-l instruești pentru cetirea dreaptă, căci altfel răsare poticnirea, rătăcirea.

Cetirea cu înțelegere a Sf. Scripturi va determina sufletul tineresc pentru primirea a două taine, pocăința și cuminecătura. Biserica noastră n'a exploatat îndeajuns aceste mijloace de reîncreștinare, ea nu le-a imbiat ei a așteptat să fie cerute de creștini. E timpul însă ca să le punem în planul prim de evanghelizare a mulțimii prin o chemare de dragoste iertătoare care va atrage pe tineri. Tânărul încredințat de forțele lui morale, devine un luptător în oastea lui Christos. Și ce vast e terenul pe care cel recâștigat pentru Christos își poate manifesta apostolatul său: în familie, acasă, pe stradă, între prieteni, etc.

Dar, fiecare tânăr trebuie să se lege mai strâns de Christos. Aceasta se îndeplinește prin rugăciune, și-i de datoria preotului ca să-i învețe pe tineri a se ruga, căci prin rugăciune tânărul se apropie de Dumnezeu, îl cunoaște pe El și-L înțelege. Dar o rugăciune în lăcașul lui Dumnezeu, Părintele este o convorbire mai de aproape cu El. De aceea tot preotul, trebuie să introducă pe tineri în biserică, căci a simți că Sf. Liturgie le dă și Dumnezeu, acolo vor observa că sunt adevărate izvoare ce vecinică și odată observate acestea tinerii nu se vor mai putea dispensa nici de serviciul dumnezeesc al Sf. Liturgii, nici de Sf. Taine, ci vor deveni o necesitate absolută pentru ei. Astfel tinerii crescuți în rugăciuni și în sânul bisericii noastre vor deveni pionerii ortodoxismului și românismului de mâine. Rezultatul va fi cu atât mai îmbucurător, cu cât cei ce au fost crescuți în aceste condițiuni se vor uni, ca să poată răspunde efectiv cerințelor multiple în fața cărora suntem puși.

Că opera de reconvertire a sufletelor la Christos e grea, că obstacolele ivite în cale întrec puterile noastre, ale oamenilor, o recunosc toți cei ce s'au ocupat de această chestiune. Dar atunci să dezertăm dela datoria noastră? Răbdare! Avântul nu trebuie să ne fie stânjenit fie că avem succes, fie că n'avem, ci trebuie să imităm pe Acela, Care ne-a învățat toate! Pe Acela care n'a luat în considerare succesele sau insucele, ci a mers drept înainte în opera Sa.

Preoții să îngrijească de educarea mlădițelor tinere, fragede și să nu uite, că prin învățăturile propuse de ei își câștigă stimă și iubirea încredințării nevinovate și ca recompensă va avea

de păstorit niște fii ascultători și blânzi. Turma sa îi va cunoaște glasul și-l va urma pe dânsul în calea cea bună. Iar dacă îl va vedea pe dânsul numai la biserică și atunci săvârșind sfânta slujbă în grabă, în mod mecanic, ca și cum ar fi silit la aceasta, atunci turma sa îl va considera ca pe un năimit, ca unui năimit îi va da cinste, ca dela un năimit va primi sfaturi, ca pe un năimit îl va ajuta.

Preoții adevărați, datori sunt să cheme tineretul la sine și să-i dea o edecație, care să se poată numi cu adevărat religioasă și morală, căci prin dânsii și pe dânsii se poate clădi împărăția morală a unui Regat ca România. Și prin aceasta păstorii fiilor sufletești se vor înălța înaintea Părintelui ceresc și a oamenilor.

Viitorii grădinari ai viei Domnului, datori sunt să cultive tinerele mlădițe spre a deveni ele arbori puternici, la cari rădăcina adâncă să fie adevărata credință astfel întărită, încât însuși uraganul adus de duhul rău al vremii să devină neputincios în fața fermei credințe ce am moștenit-o dela strămoși.

Preoții, prin cultivarea conștiințioasă a tinerei generații vor dovedi în fața tuturor că Biserica lui Christos va trăi în vecii vecilor și că „nici porțile iadului nu o vor birui“. Prin acel fapt preoții vor convinge pe prieteni și se dușmani că clerul e tot atât de neceser pentru existența unui popor, precum sarea pentru bucate. Astfel preoții vor fi în plăcuta situațiune de a dovedi tuturor că știu să-și sacrifice timpul și interesele personale în slujba intereselor superioare ale credinței și neamului nostru românesc.

Pentru preoți, viața, faptele și jertfa Mântuitorului lumii să fie o pildă și un îndreptez ținta pe care o urmăresc în apărarea și promovarea credinței Bisericii lui Christos și în munca pentru prosperarea Țării noastre.

Atunci preoții vor sta, vor frăi, pomenirea lor se va face cu laudă și binecuvântare.

A P E L

Direcțiunea liceului „Traian Doda“ din Caransebeș, roagă cu respect On. oficii parohiale să aducă la cunoștință elevilor, cari se găsesc în vacanță, că în conformitate cu ord. Nr. 22.019/1931 a serv. inv. Timișoara vacanța de Crăciun ține până în seara zilei de 10 Ianuarie 1932, urmând ca Luni 11 Ianuarie, ora 8 dim. toți elevii să fie prezenți la școală.

Mateiu Armaș, director.

ȘTIRI

Locale.

Sărbătoarea „Nașterii Domnului“ prevestită de pițării și colindătorii orașului, a decurs în orașul nostru, într-o atmosferă de reculegere sufletească, de uitare a necazurilor, cari ne copleșesc.

În capela episcopescă a servit P. S. S. părintele Episcop diecezan, împreună cu părintele Gheorghe Noaghea, protodiaconul Ioan David și diaconul episcopesc Teodor Roșca.

Biserica catedrală a fost arhiplină în toate trei zilele sărbătorii Nașterii Mântuitorului. În ziua primă serviciul divin a fost oficiat cu fastul obicinuit în sobor de P. O. Protobresbiterii: Andreiu Ghidiu și Romul G. Ancușa, asistați de presbiterii: Gheorghe Noaghea, Liviu Cornean, Petru Bancea, de protodiaconul Ioan David și de diaconul Zeno Muntean. La priceasnă, pastorala P. S. Episcop, a fost cetită cu verva-i ce-l caracterizează de P. O. D. protopresbiter Romul G. Ancușa. Responsoriile la ectenii fiind date de „Corul Catedral“ bine pregătit de destoinicul profesor Constantin Vladu, — au înălțat solemnitatea ofierii serviciului divin. Ziua doua și a treia a decurs în aceeași sărbătorească atmosferă.

*

La anul nou. Serviciul divin a fost săvârșit de protopresbiterul tractual Andreiu Ghidiu, asistat de presbiterii Liviu Cornean, Petru Bancea și diaconul episcopesc Teodor Roșca. Responsoriile le-a dat „Corul Catedral“. La Priceasnă părintele protopresbiter Andreiu Ghidiu, după o cuvântare ocazională, a arătat, care a fost mișcarea populațiunii din anul „îngropat“ 1931, din orașul Caransebeș.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr. 684/Port. 1931.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 2812/1931 efectuându-se execuțiunea la 8 Octombrie 1931 în favorul următorului Ignatie Rezács reprez. prin avocatul Dr. Emeric Lukacs domiciliat în Caransebeș pentru suma de 10250 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedstrate cari s'au prețuit în 41.777 Lei — bani și anume: diferite obiecte de ferărie ca: sobe, dălți, chei, clești, potricale și etc. se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5675/1931 G. pentru încasarea creanței de 10.250 Lei — bani capital cu 9% interese din 18 Mai 193 și spesele de 3599 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație pe ziua de 8 Ianuarie 1931 la orele 2 p. m. în comuna Caransebeș la locuința următorului și toți aceia cari au voie de a cumpăra, sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus în baza art.

107, 108, din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 20 a Legii XLI din 1908, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 21 Decembrie 1931.

p. Șef portărel Vasile Boros

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetet,
se găsesc spre vânzare la
Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Aducem la cunoștința On. public cetitor, că

Calendarul Românului

PE ANUL

1.9.3.2

— ANUL AL XLIV-LEA —

a apărut și se află de vânzare
la LIBRĂRIA noastră DIECE-
ZANĂ pentru prețul de 25 lei.

Tipografia și Librăria Diecezană

CARANSEBEȘ